

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET POZDER protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 56510/15)

PRESUDA

STRASBOURG

13. siječnja 2022.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Pozder protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,
Erik Wennerström,
Ioannis Ktistakis, *suci*,

i Liv Tigerstedt, *zamjenica tajnice Odjela*,
uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 56510/15) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Marinko Pozder („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 10. studenoga 2015.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) obavijesti o prigovoru u pogledu nemogućnosti podnositelja zahtjeva da ostvari obnovu postupka nakon što je osuđen u odsutnosti, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 6. srpnja 2021. i 7. prosinca 2021.,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena potonjeg datuma:

UVOD

1. Predmet se odnosi na odbijanje domaćih sudova da obnove kazneni postupak koji se vodio u odsutnosti podnositelja zahtjeva, u kojem je proglašen krivim za ratni zločin i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina.

ČINJENICE

2. Podnositelj zahtjeva rođen je 1960. godine i živi u Kašiću. Zastupala ga je gđa S. Čanković, odvjetnica iz Zagreba.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

I. POZADINA PREDMETA

5. Dana 18. studenoga 1991. godine, tijekom oružanog sukoba između srpskih paravojnih snaga i Jugoslavenske narodne armije s jedne strane i hrvatskih oružanih snaga s druge strane, brojni su civili ubijeni u gradu Škabrnji.

6. Godine 1992. pokrenuta je istraga protiv određenih osoba zbog osnovane sumnje da su sudjelovali u zločinima u Škabrnji.

7. Dana 15. srpnja 1993. podnositelja zahtjeva, koji je bio pripadnik srpskih paravojskih snaga, zarobile su hrvatske vlasti i smjestile ga u pritvor. Dana 4. listopada 1993. Županijsko državno odvjetništvo u Zadru zatražilo je od istražnog suca da proširi istragu protiv podnositelja zahtjeva u pogledu događaja u Škabrnji, kojem zahtjevu je i udovoljeno.

8. Dana 7. listopada 1993. podnositelja zahtjeva ispitaio je istražni sudac Okružnog suda u Zadru. Podnositelj je porekao da je sudjelovao u ratnim zločinima protiv civila u Škabrnji. Istoga dana istražni sudac odredio je pritvor podnositelju zahtjeva.

9. Dana 7. listopada i 9. studenoga 1993. istražni sudac saslušao je svjedokinju J.P., koja je ispitana u nazočnosti podnositelja zahtjeva i njegova branitelja po službenoj dužnosti. Navela je da je vidjela podnositelja zahtjeva u jednoj od skupina koje su formirale srpske paravojske snage, u vrijeme ubojstava civila u Škabrnji. Tvrdila je da ga je prepoznala i kada ga je nakon toga vidjela u pritvorskom objektu nakon što su ga zarobile hrvatske vlasti.

10. Dana 16. prosinca 1993. istražni sudac ukinuo je pritvor podnositelju zahtjeva i naložio njegovo puštanje na slobodu nakon obavijesti Povjerenstva Vlade Republike Hrvatske za zatočene i nestale, u svrhu službene razmjene zarobljenika u skladu sa sporazumom s Međunarodnim Crvenim križem. Nakon što je podnositelj pušten na slobodu 17. prosinca 1993., hrvatske vlasti nisu mu mogle ući u trag.

11. Dana 27. studenoga 1995. Županijsko državno odvjetništvo u Zadru podiglo je optužnicu protiv podnositelja zbog ratnih zločina protiv civilnog stanovništva u vezi s događajima u Škabrnji.

12. Dana 28. studenoga 1995. Županijski sud u Zadru naložio je da se podnositelju zahtjeva sudi u odsutnosti jer nije bio dostupan hrvatskim vlastima. Suđeno mu je zajedno s još sedamnaest osoba. Tijekom postupka podnositelja je zastupao branitelj po službenoj dužnosti.

13. Dana 11. prosinca 1995. podnositelj zahtjeva proglašen je krivim za kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina. Ostalih sedamnaest suoptuženika također je osuđeno za kaznena djela koja su im stavljena na teret.

14. Podnositeljev branitelj po službenoj dužnosti nije podnio žalbu protiv presude Županijskog suda u Zadru. Dana 16. lipnja 1998. Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu ostalih suoptuženika kao neosnovanu i potvrdio je presudu Županijskog suda u Zadru. Tu je presudu 7. studenoga 2001. Vrhovni sud potvrdio postupajući kao žalbeni sud trećeg stupnja.

II. ZAHTJEV PODNOSITELJA ZAHTJEVA ZA OBNOVU POSTUPKA

15. U podnescima od 6. lipnja i 2. srpnja 2012. godine podnositelj zahtjeva zatražio je od Županijskog suda u Zadru obnovu postupka uz

obrazloženje da mu optužnica nikada nije dostavljena. Podnositelj je u svom zahtjevu tvrdio da su u obnovljenom postupku u odnosu na jednog njegovog suoptuženika utvrđene nove činjenice koje upućuju na njegovu nevinost u pogledu kaznenog djela za koje je osuđen. Uputio je i na utvrđenja domaćih sudova u raznim drugim postupcima protiv različitih pojedinaca navodeći da će ta utvrđenja ići u prilog njegovu oslobođenju.

16. Dana 26. lipnja 2013. izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Zadru odbilo je zahtjev podnositelja utvrdivši da ne postoje razlozi za prihvaćanje obnove postupka. Naglasilo je da tvrdnje podnositelja zahtjeva ne predstavljaju nove činjenice ili dokaze koji bi, sami za sebe i u vezi s prethodnim dokazima, mogli prouzročiti njegovo oslobođenje. Smatralo je i da se, budući da podnositelj zahtjeva nije bio prisutan u Hrvatskoj, postupak ne može obnoviti, jer ne postoji mogućnost održavanja suđenja u njegovoj nazočnosti.

17. Podnositelj je zatim podnio žalbu Vrhovnom sudu tvrdeći da nije imao pošteno suđenje prilikom odlučivanja o optužbi protiv njega za kazneno djelo te da su novootkrivene činjenice mogle dovesti do njegova oslobođenja.

18. Dana 21. siječnja 2015. Vrhovni sud odbio je žalbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu i potvrdio je rješenje Županijskog suda u Zadru. To rješenje dostavljeno je punomoćniku podnositelja zahtjeva 6. veljače 2015. godine.

19. Podnositelj je zatim podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske tvrdeći da nije imao pošteno suđenje prilikom odlučivanja o optužbi protiv njega za kazneno djelo i da nije mogao ostvariti obnovu postupka.

20. Dana 28. travnja 2015. Ustavni sud proglasio je podnositeljevu ustavnu tužbu nedopuštenom uz obrazloženje da se ustavna tužba odnosi na postupak radi obnove kaznenog postupka, a ne na optužbu protiv podnositelja zahtjeva za kazneno djelo. Navedeno rješenje dostavljeno je punomoćniku podnositelja zahtjeva 12. svibnja 2015. godine.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR I PRAKSA

21. Mjerodavno domaće pravo, praksa i pravna teorija, kao i mjerodavni međunarodni materijali, izloženi su u predmetu *Sanader protiv Hrvatske* (br. 66408/12, stavci 36. – 53., 12. veljače 2015.).

22. U kontekstu postupka izvršenja presude Suda u predmetu *Sanader* (gore naveden), uvedene su izmjene i dopune zakonodavstva u odnosu na članak 497. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku, a stupile su na snagu 27. srpnja 2017. godine. Sukladno tim izmjenama i dopunama, osoba osuđena u odsutnosti može podnijeti zahtjev za obnovu postupka u roku od jedne godine od trenutka kada je osoba saznala za osudu. Takav zahtjev će se prihvatiti ako osuđenik navede adresu, čak i ako je u inozemstvu, na koju

mu se mogu dostavljati pismena i obeća da će se odazvati sudskom pozivu. Nakon što je takvo obećanje dano, odgađa se izvršenje kazne, a nalog za uhićenje stavlja se izvan snage. Prema tome, osoba osuđena u odsutnosti više nije dužna navesti adresu u Hrvatskoj ili ugroziti svoju slobodu kako bi mogla zatražiti obnovu postupka (vidi gore navedeni predmet *Sanader*, stavak 87.).

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVAKA 1. I 3. KONVENCIJE

23. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da nije mogao ostvariti obnovu postupka nakon što je osuđen u odsutnosti. Pozvao se na članak 6. stavak 1. i stavak 3. točku (c) Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„... u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da sud pravično... ispita njegov slučaj.

...

3. Svatko optužen za kazneno djelo ima najmanje sljedeća prava:

...

(c) da se brani sam ili uz branitelja po vlastitom izboru, a ako nema dovoljno sredstava platiti branitelja, ima pravo na besplatnog branitelja, kad to nalažu interesi pravde;

...”

A. Dopuštenost

24. Vlada je tvrdila da je konačna odluka u podnositeljevu predmetu bila drugostupanjska presuda Vrhovnog suda od 21. siječnja 2015. (vidi stavak 18. ove presude), a ne rješenje Ustavnog suda od 28. travnja 2015. (vidi stavak 20. ove presude). Podnositelj zahtjeva, koji je bio zastupan po odvjetniku, trebao je znati da, prema dobro utvrđenoj praksi Ustavnog suda, ustavna tužba nije pravno sredstvo koje se treba iskoristiti u odnosu na zahtjeve za obnovu kaznenog postupka. Vlada je tako tvrdila da podnositelj zahtjeva, budući da je rješenje Ustavnog suda smatrao konačnom domaćom odlukom i da zahtjev Sudu nije podnio do 10. studenoga 2015., nije poštovao šestomjesečni rok.

25. Podnositelj zahtjeva osporio je tu tvrdnju.

26. Sud je već imao priliku razmatrati ovo pitanje u brojnim predmetima protiv Hrvatske te je svaki put odbacio sličan prigovor o nedopuštenosti (vidi, primjerice, *Kardoš protiv Hrvatske*, br. 25782/11, stavci 31. – 39., 26. travnja 2016.; *Pavlović i drugi protiv Hrvatske*, br. 13274/11,

stavci 30. – 38., 2. travnja 2015.; i *Šimecki protiv Hrvatske*, br. 15253/10, stavci 28. – 33., 30. travnja 2014.).

27. Sud može samo dodatno navesti da ustavna tužba očito je pravno sredstvo kojim se može riješiti relevantno pitanje na temelju Konvencije i ispraviti povredu kojoj se prigovara. Odlučivanjem da se takvo pravno sredstvo nije moralo podnijeti samo zato što je, u to vrijeme, praksa Ustavnog suda ukazivala na to da pobijano rješenje ne podliježe ocjeni ustavnosti zanemarilo bi se činjenicu da se ta praksa može razvijati (vidi gore navedeni predmet *Pavlović i drugi protiv Hrvatske*, stavak 36.). Što je još važnije, time bi se uklonio svaki poticaj za takav razvoj jer bi podnositelji zahtjeva sustavno podnosili svoje prigovore Sudu, a da ne pruže Ustavnom sudu priliku da promijeni svoju praksu, u suprotnosti s načelom supsidijarnosti (vidi *Vrtar protiv Hrvatske*, br. 39380/13, stavak 76., 7. siječnja 2016.). Prigovor Vlade stoga se mora odbiti.

28. Sud nadalje primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije niti je nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrđnje stranaka

29. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je u svojim zahtjevima za obnovu kaznenog postupka iznio nove činjenice i dokaze prikladne da prouzroče njegovo oslobođenje ili novu osudu po blažem zakonu. Konkretno, u obnovljenim postupcima protiv dvoje njegovih suoptuženika otkrivene su nove činjenice koje ukazuju na to da zločine u Škabrnji nisu počinili svi okrivljenici, već samo neki pojedinci ili skupine. Od svih svjedoka ispitanih tijekom kaznenog postupka protiv njega, samo je svjedokinja J.P. navela da je predmetnog dana vidjela podnositelja u Škabrnji; međutim, u iskazu J.P. ne ukazuje se na to da je on sudjelovao u bilo kakvom ubijanju ili zlostavljanju civila. Nadalje, kada je riječ o dijelu iskaza J.P. u kojem se navodi da ga je prepoznala i identificirala kao osobu koja je sudjelovala u spornim događajima, podnositelj je istaknuo da je taj dokaz bio nezakonito pribavljen, jer identifikacija nije bila provedena u skladu s odredbama Zakona o kaznenom postupku. Štoviše, u obnovljenom postupku protiv podnositeljeve suoptuženice Z.B. ta svjedokinja nije spomenula da je vidjela podnositelja zahtjeva u Škabrnji tijekom predmetnog događaja. Stoga nije bilo dokaza koji potvrđuju njegovu krivnju.

30. Podnositelj zahtjeva dalje je tvrdio da njegov branitelj po službenoj dužnosti nikada nije osporavao zakonitost iskaza J.P. i nikada nije podnio nikakva pravna sredstva u podnositeljevo ime tijekom kaznenog postupka protiv njega. Podnositelj zahtjeva naglasio je i da je pušten iz pritvora 1993. godine, nakon čega je pretpostavio da će biti oslobođen. Konačno, podnositelj zahtjeva tvrdio je da je trebalo udovoljiti njegovu zahtjevu za

obnovu postupka u kojem bi se mogao braniti iznošenjem tih novih činjenica i u kojem bi bio zastupan po odvjetniku po vlastitom izboru.

31. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva bio svjestan da je istražni sudac otvorio istragu protiv njega i da je bio propisno obaviješten o optužbama koje su mu stavljene na teret i svojim pravima obrane. Mogao je aktivno sudjelovati u početnim fazama istrage, posebice iznijeti svoju obranu, ispitati svjedoke (osobito svjedokinju J.P., koja je svjedočila protiv njega) i osporavati dokaze protiv sebe. Kada je riječ o dijelu postupka koji se vodio u odsutnosti podnositelja zahtjeva, prema Vladinu mišljenju, taj je postupak bio pošten: podnositelja zahtjeva djelotvorno je zastupao branitelj po službenoj dužnosti, raspravni sud pravilno je ocijenio činjenice i dokaze koji su mu podneseni, a domaći sudovi pružili su dostatna obrazloženja za svoje odluke.

32. Nadalje, neovisno o tome što podnositelju zahtjeva nije formalno dostavljena optužnica, Vlada je smatrala da je, za razliku od podnositelja zahtjeva u predmetu *Sanader* (gore naveden, stavak 76.), podnositelj bio dostatno upoznat s optužbama koje su mu stavljene na teret i da se stoga odlučio odreći prava da bude prisutan na suđenju. Nakon odlaska u Srbiju, podnositelj zahtjeva jasno je pokazao da nema namjeru sudjelovati u tom postupku: nikada nije pokušao kontaktirati nadležni sud ili svog branitelja po službenoj dužnosti kako bi dobio informacije o napretku u predmetu.

33. Konačno, Vlada je tvrdila da su dva postupovna sredstva za obnovu postupka vođenog u odsutnosti predviđena Zakonom o kaznenom postupku pružala podnositelju zahtjeva razumne izgleda da ostvari ponovno ispitivanje optužbi koje su mu stavljene na teret. Podnositelj zahtjeva nije ispunio uvjete za automatsku obnovu na temelju posebne odredbe članka 497. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku, jer svoj zahtjev nije temeljio na toj odredbi i jer nije bio dostupan hrvatskim pravosudnim tijelima. Kada je riječ o mogućnosti obnove postupka na temelju opće odredbe članka 501. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku, kojom je predviđeno da takva mogućnost postoji samo kada postoje nove činjenice i dokazi koji su prikladni da prouzroče oslobođenje, Vlada je istaknula da su domaći sudovi u dovoljnoj mjeri ispitali dokaze koje je podnositelj predložio te su utvrdili da oni ne ispunjavaju taj uvjet.

2. Ocjena Suda

34. Opća načela o suđenjima u odsutnosti sažeta su u predmetu *Sanader* (gore naveden, stavci 67. – 74.).

35. U tom vodećem predmetu Sud je, nakon detaljnog ispitivanja postupovnih sredstava za obnovu postupka vođenog u odsutnosti predviđenih hrvatskim Zakonom o kaznenom postupku, utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije zbog nemogućnosti podnositelja zahtjeva da ostvari obnovu postupka uz puno poštovanje njegovih prava obrane.

36. Vraćajući se ovom predmetu, s obzirom na načela iznesena u predmetu *Sanader* (gore naveden, stavci 75. – 95) i tvrdnje stranaka, Sud mora ispitati je li se podnositelj zahtjeva odrekao prava da bude prisutan na suđenju ili je izbjegao pravdi, te je li mu u domaćem pravu s dovoljnom sigurnošću pružena mogućnost ishoda nove odluke o optužbama koje su mu stavljene na teret u njegovoj prisutnosti i uz uvažavanje njegovih prava obrane.

37. S tim u vezi, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva osobno sudjelovao u početnim fazama istrage koja se vodila protiv njega, prije nego što je pušten iz pritvora u svrhu razmjene zarobljenika (vidi stavke 7. – 10. ove presude). Prema tome, zasigurno je imao određena saznanja o postupku koji se vodio protiv njega. Međutim, nakon njegova odlaska iz Hrvatske, nema dokaza da je podnositelj zahtjeva ikada bio obaviješten o postupku koji je bio u tijeku protiv njega, niti su mu ikada dostavljeni optužnica ili pozivi na raspravu, niti su ga hrvatske vlasti na bilo koji način obavijestile da je postupak protiv njega nastavljen ili da ih treba obavijestiti o novoj adresi na koju bi mu se moglo dostaviti sudski poziv.

38. Štoviše, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva napustio Hrvatsku u okviru dogovorene razmjene zarobljenika (vidi stavak 10. ove presude). Međutim, nema dokaza da su domaće vlasti ikada pokušale „utvrditi gdje se podnositelj nalazi, primjerice, putem službenih kanala koji olakšavaju tu razmjenu podataka, u mjeri u kojoj mogu biti relevantni, kao što su Povjerenstvo Vlade za zatočene i nestale ili Međunarodni Crveni križ”.

39. U svakom slučaju, s obzirom na uvjete eskalacije rata u Hrvatskoj u relevantno vrijeme i činjenicu da je podnositelj zahtjeva živio na području izvan kontrole domaćih vlasti, vlastima je bilo nemoguće obavijestiti ga o optužnici ili osigurati njegovu prisutnost na suđenju. Isto tako, vjerojatnost da je podnositelj mogao imati saznanja o nastavku kaznenog postupka koji se vodio protiv njega bila je izrazito mala (usporedi gore navedeni predmet *Sanader*, stavak 76.).

40. Pravo biti prisutan na suđenju jedno je od temeljnih prava optuženika kao i to da na osobi optuženoj za kazneno djelo ne smije biti teret dokazivanja da nije nastojala izbjeci pravdi ili da je njezina odsutnost bila uzrokovana višom silom (vidi *Colozza protiv Italije*, 12. veljače 1985., stavci 27. i 30., Serija A br. 89). Stoga, u svjetlu gore navedenih utvrđenja, Sud ne može zaključiti da je podnositelj zahtjeva nastojao izbjeci suđenje u ovom predmetu ili da se nedvojbeno odrekao prava da se pojavi na sudu (usporedi gore navedene predmete *Sejdovic*, stavci 98. – 101.; *Sanader*, stavci 76. – 77.; i *M.T.B. protiv Turske*, br. 47081/06, stavci 50. – 54., 12. lipnja 2018.; i usporedi nasuprot tome predmete *Medenica protiv Švicarske*, br. 20491/92, stavci 56. – 58., ECHR 2001-VI, i *Kislov protiv Rusije*, br. 3598/10, stavci 118. – 119., 9. srpnja 2019.).

41. Stoga preostaje utvrditi je li u domaćem zakonodavstvu podnositelju s dovoljnom sigurnošću pružena mogućnost prisustvovanja na novom suđenju.

42. U tom pogledu Sud primjećuje da podnositelj zahtjeva nije iskoristio pravno sredstvo predviđeno člankom 497. stavkom 2. Zakona o kaznenom postupku (vidi stavak 33. ove presude). U svakom slučaju, tim se pravnim sredstvom ne bi mogla ispraviti povreda u ovom predmetu s obzirom na to da su, prije izmjena i dopuna zakonodavstva iz 2017. (vidi stavke 21. i 22. ove presude), domaći sudovi stvorili nerazmjernu prepreku korištenju predmetnog pravnog sredstva. Kao što je Sud već zaključio u predmetu *Sanader* (gore naveden), kao prvo, to bi vjerojatno dovelo do pritvaranja podnositelja zahtjeva na temelju njegove osude u odsutnosti i, kao drugo, bilo je nerazumno s postupovnog stajališta jer na osudu podnositelja zahtjeva kao takvu ne bi utjecao nalog domaćih sudova za obnovu postupka (vidi gore navedeni predmet *Sanader*, stavci 80. – 91.).

43. Slijedom toga, s obzirom da u ovom predmetu podnositelj zahtjeva nije bio dostupan hrvatskim vlastima i da je bio izvan njihove nadležnosti (vidi stavke 16. i 34. ove presude), čak i da je zatražio automatsku obnovu postupka na temelju posebne odredbe članka 497. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku, njegov bi zahtjev vrlo vjerojatno bio odbijen (vidi gore navedeni predmet *Sanader*, stavci 42. – 46. i 82.).

44. Kada je riječ o pravnom sredstvu na temelju članka 501. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku, Sud je već utvrdio u predmetu *Sanader* (gore naveden, stavci 92. – 94.) da tim sredstvom nije bilo djelotvorno i s dovoljnom sigurnošću zajamčeno da će podnositelj zahtjeva imati mogućnost obnove postupka. Korištenjem tog pravnog sredstva od podnositelja se, u biti, kako bi samo ostvario obnovu postupka, zahtijevalo da ospori činjenična utvrđenja pravomoćne presude kojom je osuđen, i to iznošenjem novih činjenica i dokaza takve snage i značaja koji bi mogli na samom početku uvjeriti sud da bi trebao biti oslobođen. Takav zahtjev čini se nerazmjernim bitnoj pretpostavci članka 6. da okrivljenik treba imati mogućnost prisustvovati suđenju i imati raspravu na kojoj bi mogao osporiti dokaze protiv sebe, što je mogućnost koju podnositelj zahtjeva nikada nije imao (vidi stavke 14. i 31. ove presude).

45. U svjetlu gore navedenog, Sud smatra da podnositelju zahtjeva nije s dovoljnom sigurnošću pružena mogućnost ostvarivanja novog sudskog ispitivanja osnovanosti optužbi koje su mu stavljene na teret uz puno uvažavanje njegovih prava obrane (vidi gore navedene predmete *Sejdovic*, stavci 101. i 105., i *Sanader*, stavak 95.).

46. Prema tome, došlo je do povrede članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (c) Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

47. Članak 41. Konvencije glasi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutar nje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci. „

A. Šteta

48. Podnositelj zahtjeva potraživao je 20.000,00 eura (EUR) na ime naknade nematerijalne štete.

49. Vlada je ustvrdila da je podnositeljev zahtjev pretjeran, neosnovan i nepotkrijepljen.

50. Imajući u vidu sve okolnosti ovog predmeta, Sud prihvaća da je podnositelj zahtjeva pretrpio nematerijalnu štetu koja se ne može nadoknaditi samo utvrđivanjem povrede. Procjenjujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje 4.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi se mogli zaračunati.

B. Troškovi i izdaci

51. Podnositelj zahtjeva potraživao je 2.000,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i pred sudom.

52. Vlada je osporila to potraživanje.

53. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo ako je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa. U ovom predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi potraživani iznos u cijelosti.

C. Zatezna kamata

54. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (c) Konvencije;
3. *presuđuje*

PRESUDA POZDER protiv HRVATSKE

- (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune (HRK) prema tečaju važećem na dan namirenja:
 - (i) 4.000 EUR (četiri tisuće eura), na ime naknade nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi se mogli zaračunati;
 - (ii) 2.000,00 EUR (dvije tisuće eura) na ime naknade troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva;
- (b) da se od protoka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. odbija preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 13. siječnja 2022. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Liv Tigerstedt
Zamjenica tajnika

Krzysztof Wojtyczek
Predsjednik

© 2022 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga